

Kristuksen syntymä.

Kristitty maailma laskee niin ja niin monta vuotta Kristuksen syntymän jälkeen ja joka vuosi se viettää joulujuhlaansa tämän merkillisen syntymän muistoksi.

Totta on, että meidän kristittyjen suuri opettaja ja vapahtaja Jeesus eli pari tuhatta vuotta sitten, ja kiitettävän kaunista on, että maailma edes kerran vuodessa pysähtyy touhussaan ja muistelee sivistyksensä suurta henkistä luojaa.

Mutta tämä on kuitenkin kaikki ulkonaista, se on salaisuuden katselemista sokealla silmällä. Kristuksen syntymä on mysterio, ja mysteriorit eivät kuulu aikaan, vaan iankaikkisuuteen, niitä ei rajota paikka, vaan ne ovat kaikkiallisia, paikallisuudesta riippumattomia.

Mikä on Kristuksen syntymän mysterio?

Jeesus oli ihminen kuin me ja kuitenkin hän oli meistä erilainen. Ei hän ollut meistä erilainen sillä tavalla, että hän olisi ollut jumala, joka astui alas maan päälle, ja me kuolevaisia syntisiä. Vaan sillä tavalla hän oli meistä erilainen, että hän oli meitä ylempänä, kehityksessä meitä edempänä, hengessä meidän herramme.

Me olemme kaikki jumalia. Sen hän sanoi itse. Me olemme kaikki taivaasta astuneet alas maan päälle. Me emme ole kuolevaisia syntisiä, vaan kuolemattomia jumalia. Mutta me emme ole Jumalan poikia, niinkuin Jeesus oli. Sillä me emme tunne Isäämme niinkuin hän tuns.

Sillä tavalla hän oli meitä ylempänä, että hän oli tietoisessa yhteydessä Isän kanssa.

Ja tämä on nyt Kristuksen salaisuus. Sillä Kristus on Jumalan poika.

Kristus merkitsee „voideltu“. Kristus on kuningas. Kristus on se kuninkaaksi voideltu henki, joka asuu jokaisessa ihmisessä, vaikka ihminen ei sitä tunne, se valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, joka maan päälle syntyy, vaikkei ihminen sitä valoa näe. Mutta se valo on Isästä.

Jeesuksessa Kristus oli elävä. Sentähden Jeesusta kutsuttiin Kristukseksi. Ja kun Kristus oli hänessä elävä, hän tuns Isän. Sillä ainoastaan se, joka pojan tuntee, tuntee Isän.

Kristus on Isän Jumalan iankaikkinen poika, mutta kerran Kristus syntyy joka ihmisen sielussa.

Koska se tapahtuu?

Silloin kun ihmisen sielusta tulee äiti, joka voi pojan synnyttää. Mutta äitiys ei ole kenenkään sielusta kaukana.

Äiti rakastaa.

Ihmisen sielukin rakastaa. Kun ihminen syventyy sieluunsa, hän huomaa rakastavansa. Ketä? Kaikkia. Hän rakastaa kaikkia ihmisiä veljinään, kaikki eläimiä lapsinaan, kaikkia kasveja ja koko luontoa holhokkeinaan. Mutta tämä rakkaus on niin syvällä, niin syvällä, ettei hän uskalla siihen heittäytyä.

Äiti kunnioittaa.

Ihmisen sielukin kunnioittaa. Kaikkea jaloa ja suurta, kaikkea totuutta, niitä kaikkia, jotka ovat luona Jumalan, se kunnioittaa. Se kunnioittaa eikä epäile. Ei ihminen sielunsa syvimmissä epäile Jumalaa. Eikä hän epäile, että niitä on, jotka Jumalan tuntevat

Äiti on puhdas.

Ihmisen sielukin on puhdas. Polvillaan se on puhtauden edessä ja käsiään se rukoillen ojentaa puhtautta kohti. Sen silmässä on kyynel, sillä syntiä tekee ihminen omaa puhtauttaan vastaan, mutta kuitenkin hän näkee, että sielunsa sisin salaisuus on puhtaus.

Rakkaus, kunnioitus ja puhtaus.

Siis ollos äiti, oi sielu, että pojan voisit synnyttää. Sillä nähnyt olet näyssä pojan ja Jumalan sanansaattaja on sinulle ilmottanut, että synnyttämään tulet.

Muistatko? Sinussa oli kaikki hiljaista ja ympärilläsi vallitsi äänettömyys. Ei yksikään himo eikä halu puhunut sinun sisälläsi eikä yksikään ajatus nostanut päätään sinun puhtautesi hiljaisuudessa. Ja silloin näit pojan ja kuulit hänen äänensä.

Sydämesi ruusulehdillä hän seisoi ja hänen hohtavat jalkansa uppoutuivat syntien syvyyteen, mutta sydämesi täytti koko maailman. Korkeana ja valkoisena hän seisoi ja hänen vaaleat vakavat kasvonsa olivat kääntyneet taivasta kohti, Isää kohti. Niiden ilme oli sanomattomasti rauhallinen ja povellaan hänellä oli kantele.

Ja hän soitti. Ja koko avaruus täyttyi hänen soitollaan, ja hiljainen, hiljainen riemu hiipi sinuun, oi sielu. Valo levisi hänestä ja sopusointu, ja pimeys pakeni ja synti sortui ja kaikki paha karkkosi.

Sinä polvistuit, sielu, ja palvelit. Ja äänettömänä kuiskasit: Siunattu hän, joka tulee Herran nimeen. Mutta pojan ääni kuului ja hänen soittonsa ääni ja maat ja taivaat vavahtelivat, mutta sinä peitit silmäsi, oi sielu. Sillä et voinut kestää hänen sanojensa mahtia etkä hänen katseensa majesteettia.

Gloria in altissimis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis!

Vieläkö epäilet, sielu? Et epäile, sillä olet äidiksi kutsuttu. Poika sinua odottaa. Katso, pian joutuu aika, että sinun tulee synnyttää. Valmistu joulusi iloa vastaanottamaan.

Tämä on nyt Kristuksen syntymän salaisuus. Tämä on mystikon jouluilo. Sen mystieron ymmärtävät ainoastaan ne, joidenka sielu alkaa äidistyä. Mutta jokaisen ihmisen sielu on tuleva äidiksi, joka Jumalan pojan synnyttää.

Pekka Ervast.